

Tönköl József

Azért

Nem tudom megszokni, hogy este hozzám közelítgetsz,
mint valaki halott, aki öregnek született, s azt hiszi,
övé itt körül minden: rózsá-templom, rigó, vadgalamb,
főlemelt nyakú fácán, szárnyát kanyarító bagoly,
ahányszor csak imára gondolok éjszaka háromkor,
a szemem romlik, torkom reked,
mit mondjak pusztamező mélyéről azoknak, akik voltak,
új ruhát kaptak Húsvétra, látta-e valaki?,
áznak évszázadokban, kik álmodnak éjfélén messze túl?,
ma egyszerűen Karácsony van, sebek nélkül,
fordul szekrény, szék, csattogó ponyva a kazal szirénája,
zuhan, és én bele az erdő pusztulásába,
nehezen jutnak eszembe a csodaszarvasok,
méhesben a kaptárak, a késsel szétvágott körték,
banyatölgyek hegyén a söprűiket aranyozó boszorkák,
nekik szánt szíjak, recsegésnek indult suttogások,
az álmaimat se becsülöm, a téli tájat, úgy öltözöm föl,
mintha a szemközti völgyből oltárkép elé mennék,
ahol Imre herceg mellében liliomok zengnek,
azért mondom, hogy maradj, aki voltál, egyetlen szírom,
mely fátylával az első fényt várja, az ünnepet,
a megszokott kórusban csak a hangodat hallom,
mintha egy hosszú-hosszú sóhaj lenne az éjjel közepén,
egy-egy bagós köhögése, a miséről tartanék hazafelé,
mintha kíméletlenül agyonvagdosna ezüst csőrével a hó.

Tönköl József

(1948, Nyőgér)

költő, hírlapíró,

karikaturista, Győrben él

Hajunk iszapba akad

Megüresednek istállók, irdatlan herceg-erdők,
kuszált felhőben villám égő tuskéje,
Cigánytő partjait ökleli az eső,
hajunk füvekig libben, iszapba akad,
a víz pikkelye szemünket homályba dermeszti.